

Conclusie: bekend materiaal in een moderne jas, uitgevoerd door routiniers die garant staan voor een prima stukje entertainment. Via www.magnumonline.co.uk is meer over de band en de kernleden Bob Catley en (de veel te zware) Tony Clarkin te vinden. Op dit moment geen optredens in Nederland bevestigd, wel op vele plaatsen in Duitsland.

Menno von Brucken Fock

MARSUPIAL

Genus Thylacinus

(EIGEN BEHEER)

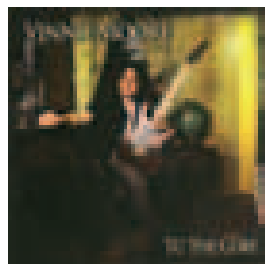
De band met de sufste naam in deze iO Pages is ongetwijfeld het Engelse Marsupial (betekent buideldier, en ja, ik denk ook steeds aan die stripmarsupilami), waarbij de CD-titel verwijst naar een in 1936 in Australië uitgestorven soort door overbejaging (ja, ja, de National Geographic is er niets bij). Gelukkig is de muziek een stuk minder suf en vooral niet uitgestorven. In opener Lead On denk je nog even dat Dire Straits' frontman Mark Knopfler melodieuze prog is gaan maken, maar al snel overheersen de jazzy invloeden met Soft Machine-achtige zang. Tweede track The Man Who Knows Things (dank u) is een mix van jamband en Americana, zoals Phish en ook de Grateful Dead wel 's maakten, alleen iets meer gefocust. Naked In The Hall Of Seduction (ik zou wel willen) begint als Black Sabbath met oversturing maar kalmeert al snel naar Umphrey's McGee-achtige muziek, en zo blijven de stijlen zich afwisselen. Dit blijkt overigens al de vierde release van de band te zijn (In iO 77 werd voorganger Arena besproken) maar voor mij is het een eerste aangename kennismaking. Snel naar www.livearchive.com waar nog zo'n 100 liveconcerten van Marsupial (gratis!) te krijgen zijn. Verdere info vind je op www.marsupialmusic.com.

André de Waal

VINNIE MOORE

To The Core

(MASCOT RECORDS M 7268 2)

Vinnie Moore behoeft mijns inziens geen introductie. De gitaarvirtuoos die tot de eerste generatie 'helden' behoort en sinds een aantal jaren deel uitmaakt van de bekende classic rock band UFO, brengt in elf composities de fijnste kneepjes van het vak voor het voetlicht. Bijgestaan door Tim Lehner (Zeroesque) op keyboards, Van Romaine op drums en John Deservio op bas geeft de meester in grootse stijl gitaarles. De composities van Moore zelf zijn veelal pakkend, met een niet al te moeilijke basis qua begeleiding, waarop hij naar hartelust kan soleren. Hij maakt ook gebruik van diverse technieken en sounds waardoor het geheel toch de nodige variatie houdt, iets dat met een geheel instrumentale plaat toch altijd wat moeite kost. In Soul Caravan horen we wat jazz-fusion invloeden en een heuse

VETTE KRENT

MARTIGAN

Vision

(EIGEN BEHEER)

Martigan. Alleen de naam klinkt al symfonisch. Deze Duitse band bestaat sinds 1994 en heeft tot op heden vier CD's, een maxi-single en een DVD-R uitgebracht. Naar aanleiding van hun vorige CD Man Of The Moment uit 2002 (zie iO 41) had collega Antonie Deelen in iO 43 een interview met gitarist Björn Bisch. Hij opende met de vraag hoe het kwam dat op dat moment nog nauwelijks iemand van de band had gehoord, ondanks een bestaan van 8 jaar. Wel, we zijn nu bijna 7 jaar verder en ik moet eerlijk bekennen dat deze groep bij mij nog steeds onbekend was. Dat is jammer want ze spelen een zeer aangename vorm van symfonische neoprog die er bij de meeste lezers van ons blad wel in zou moeten gaan. De muziek wordt prima gespeeld met typische slepende gitaarsolo's van Björn, smaakvol toetsenwerk van oprichter Oliver Rebhan en een uitstekende ritmische basis van Alex Bisch (drums) en Peter Kindler (bas). Daar komt nog bij dat men in de persoon van Kai Marckwordt een sterke zanger in de gelederen heeft wiens soulvolle stem mij doet denken aan die van Martin Eden van Chandelier. Bovendien zijn de composities doordacht en knap opgenomen. Het begint al met het indrukwekkende openingsnummer Boatman's Vision van meer dan 23 minuten lang. Dit is een mengeling van een prima rocksong en symfo, met uitstekende gitaarsolo's die (althans bij mij) een licht euforische sfeer oproepen. Zo dient neoprog te klinken. In Craze This Town is gastzanger Mirko Bäumer te horen. De mix tussen zijn heldere stem en die van Marckwordt is erg goed. Snapshots is een mooie instrumentale sfeertekening die een link oproept naar Pink Floyd. Dit loopt over in een gave sequence, die als intro dient voor het bombastische Touch In Time. Daarna nemen de heren even gas terug in A Great Concert. Over typisch neoprog gesproken: de synthesizersolo's in Much More lijken een prototype. Dan verschuift de sfeer iets in de richting van Genesis aan het begin van Red And Green. The Contract is weer een zeer sterk lang nummer dat alle elementen kent van een echte epic. Deze band heeft grote indruk op mij weten te maken. Ze kunnen het naar mijn mening nog ver schoppen. Website: www.martigan.com.

Paul Rijkens

sax als tegenhanger voor de gitaar. De langzame track heet Over My Head. Op de website www.vinnimoore.com of www.myspac.com/vinnimoore zijn wat fragmenten te horen. Niets nieuws onder de zon maar wel een fantastische gitarist die gehoord mag worden.

Menno von Brucken Fock

TOM NEWMAN

Faerie Symphony

(ESOTERIC ECLEC2109 / BERTUS)

De naam van de Engelse producer en multi-instrumentalist Tom Newman (niet te verwarren met de Amerikaanse filmcomponist Thomas Newman) is ontegenzeggelijk verbonden met die van Richard Branson en Mike Oldfield. In het begin van de jaren 70 kwam Newman in aanraking met Branson die toen net zijn Virgin Record Shop had geopend en samen begonnen ze The Manor studio. De eerste productie aldaar was Tubular Bells van Mike Oldfield. The rest is history. Mede geïnspireerd door Tubular Bells ging Newman ook solomuziek maken. Dit resulteerde in 1975 in het album The Old Tom. Hier was Oldfield ook op te horen. Faerie Symphony uit 1976, zijn derde plaat, wordt gezien als zijn meester-

werk. Op deze instrumentale symfonie is de invloed van Oldfield goed te horen. Op een aantal momenten heb ik dan ook het idee dat ik naar een derde deel van Hergest Ridge zit te luisteren. Newman's elektrische gitaarpartij in Dance Of Daoline Sidhe lijkt zelfs sprekend op zo'n typische Oldfield solo. De instrumentatie is eenvoudig: gitaren (met name akoestische), wat piano, strings, percussie en fluit (van Jon Field uit Jade Warrior). De muziek is lieflijk, feeëriek en doet het onderwerp eer aan. De meeste nummers zijn vrij rustig maar soms horen we lichte dramatiek, zoals in het doorlopende The Flutter en The Seelie Court, of melancholiek zoals de Mellotronfluit in The Woods Of... Deze geremasterde CD kan mij niet constant boeien maar over de hele lijn is het best een mooi album dat de fans van Oldfield wel aan zou kunnen spreken.

Paul Rijkens

ONE SPIRIT

Go For It!

(EIGEN BEHEER CV 0901)

Go For It! is een logisch vervolg op de CD One Spirit, die Sebastiaan Cornelissen en Frans Vollink in 2005 uitbrachten. Nu gita-

rist Richard Hallebeek zich een permanente plek bij het duo heeft verworven, is men voor deze nieuwste schijf op de bandnaam One Spirit overgegaan. Toch zijn er qua klankkleuren wel de nodige verschillen tussen beide albums aan te wijzen. Zo speelt Rob van Bavel dit keer exclusief op een vleugel, waardoor het sterk bij de jaren 70 passende geluid van de Fender Rhodes (die sporadisch nog door Vollink wordt beroerd) plaats heeft gemaakt voor een meer tijdloze, licht jazzy sound. De atmosferische pianosolo in If So (met een vingervlugge basbegeleiding) is hier een goed voorbeeld van. Daarnaast heeft Hallebeek uiteraard een prominenter plaats in het geheel gekregen. Zijn herkenbare, veelzijdig met synopische aanzetten vertolkte, melodieuze gitaartheema's en -solo's passen uitstekend in de traditie van de verfijnde jazzrock die Allan Holdsworth en Scott Henderson de laatste 20 jaar van de vorige eeuw maakten. Dat hij af en toe (zoals in het titelnummer, 25-8 en Paraquats) de melodielijn naar een duizelingwekkende climax stuurt, past prima in genoemde traditie. Daarbij creëert hij met zijn gitaarsynthesizer veelzijdig Synth Axe-achtige solo's, die door Wah-Wah-effecten wel lijken te ademen. De flitsende escapades van voormalig Holdsworth-toetsenist Steve Hunt en oude bekende Lalle Larsson in Done respectievelijk Port sluiten hierbij goed aan. Andere gasten zijn Randy Brecker en de Italiaanse saxofoniste Ada Rovatti (speelde ondermeer met John McLaughlin en Mike Stern) die met hun blazersarrangement van Leo's Dance een funky, naar Steps Ahead neigende song maken. Verder zijn percussionisten Martin Gort en Martin Verdonk onmisbaar voor de verfijning van de totaalsound, die mede door een uiterst beheerst en inventief drummende Cornelissen en ondanks het hoge spelniveau, bijzonder open is. Als gevolg hiervan is Vollink's overal doorheen solerende, bijna legato overkomende basspel (op fretloze en gefrette bassen) steeds goed te volgen, waarbij overeenkomsten bovenborrelen met iconen als Gary Willis, Skúli Sverrisson en Stanley Clarke. Opvallend is overigens dat zowel Vollink als Cornelissen veelzijdig sfeervolle, licht symfonische toetsenpartijen toevoegen, terwijl de drummer in ondermeer het dromerige Purpurama introvert de akoestische zessnaar beroert. Het zal duidelijk zijn dat Go For It! ouderwets goede jazzrockcomposities bevat, waarin de hedendaagse trendy progmetariffs en ellenlange improvisaties ver te zoeken zijn. Info: www.fransvollink.com - www.sebastiancornelissen.com - www.richardhallebeek.com.

René Yedema

OSANNA & DAVID JACKSON

Prog Family

(AMS 150 CD / BTF)

